

Arrest

nr. 134 659 van 8 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. TSHIMPANGILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner in een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdaan met wie zij op 29 juli 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

Op 20 februari 2012 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 augustus 2013 wordt de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming beëindigd.

Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde neemt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen maken de thans bestreden beslissingen uit. Zij werden aan de verzoekster gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 21, ter kennis gebracht op 22 mei 2014 en luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D(...)

Voorna(a)m(en): D(...)

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd op 08/08/2013 met onderlinge toestemming stopgezet.

Betrokkene ondertekende op 09/12/2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Attest van de ziekenfonds dat zij en haar kind verzekerd zijn. Een aansluiting bij een ziekenfonds is evenmin een bewijs van uitzonderlijke integratie.

Betrokkene legt loonfiches voor, deze loonfiches geeft aan dat betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Attest cursus inburgering. Het volgen van deze cursus is een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen. Bijgevolg is dit evenmin het bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.

Een geboorteakte van haar kindje. Aangezien haar kindje nog niet schoolplichtig is en niet over de Belgische nationaliteit beschikt kan men stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen probleem kan vormen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. De rechtspleging

Waar de verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“L'article 8 de la CEDH dispose comme suit : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Qu'au fil du temps passé en Belgique, la requérante a tissé une série de relations sociales et humaines qui rentrent dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme par lequel la Belgique s'est obligée à protéger la vie privée et familiale des personnes se trouvant sous sa juridiction ;

Qu'il va de soi que la vie privée englobe aussi, de la part la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les relations sociales qu'une personne a nouées ;

Que le Conseil d'Etat a jugé qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article

2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'il s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Que cette décision entreprise si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture sociale et une perte d'emploi dans la mesure où la requérante devra tout arrêter pour rentrer dans son pays ;

Qu'une telle mesure est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée.

Par ailleurs, la Cour européenne des droits de l'homme a établi que l'article 8 concernait non seulement la vie familiale de l'individu, mais également sa vie privée, c'est-à-dire l'ensemble du cadre d'existence de l'intéressé, que celui-ci ait ou non noué sur le territoire du Royaume des liens familiaux.

Dans plusieurs arrêts, la même Cour a pu confirmer que la notion de « vie privée » doit faire l'objet d'une interprétation large, et est principalement destinée à assurer le développements ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans ses relations avec ses semblables (notamment arrêt Niemetz c. Allemagne du 16 décembre 1992, arrêt Botta c. Italie du 24 février 1998).

Il n'est ainsi pas exagéré de dire que la requérante a établi dans notre pays une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH.

En effet, la requérante entretient une vie de famille avec son enfant mineur qui a pour père, une personne admise au séjour illimité.

Il en découle que le cadre d'existence de la requérante vis à vis de son enfant, relève de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH.

En outre, l'intérêt d'un enfant mineur doit être respecté même si celui-ci ne fait pas l'objet d'une décision administrative ou juridictionnelle dans la mesure où il peut être directement préjudicié par une décision qui provoque la séparation de ses parents. Il s'agit d'un principe général de droit, réaffirmé par les articles 22bis de la Constitution et 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant qui même s'il n'est pas d'application directe, oblige l'Etat à prendre l'intérêt supérieur de l'enfant en considération.

Si la protection de la vie privée n'est pas absolue et peut faire l'objet de restrictions. Celles-ci doivent néanmoins poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire qu'elles doivent répondre à un besoin social impérieux et être proportionné à l'objectif poursuivi.

Contraindre la requérante à quitter la Belgique et se rendre en Guinée pour y lever l'autorisation de séjour, aurait pour effet de rompre son cadre habituel d'existence harmonieusement développé dans notre pays depuis quelques années.

Il en résulterait une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH.

Ainsi, une décision de refus de séjour doit être appréciée, en vertu de l'article 11 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 4, §1er de la Directive européenne 2003/86/CE, dans le respect des normes supérieures et des obligations internationales souscrites par la Belgique. En effet, le droit au respect de la vie familiale et l'intérêt supérieur de l'enfant doivent « être pris en considération lors de l'appréciation des conditions d'autorisation de séjour » sous peine de violer les normes internationales précitées ainsi que « les principes généraux rappelés aux articles 22, 22bis de la constitution et du Principe général de respecter l'intérêt supérieur de l'enfant ».

De surcroît, la vie familiale de la requérante ne peut s'exercer qu'en Belgique dès lors qu'elle a un enfant dont le père est admis au séjour illimité. En prenant cette décision, la partie adverse contraint cet enfant de vivre séparé de l'un de ses parents alors que cela portera atteinte à l'intérêt supérieur de l'enfant et aura un impact sur la santé psychique de celle-ci.

Celle-ci a besoin de vivre auprès de ses deux parents quotidiennement et de les rencontrer régulièrement pour s'épanouir et que c'est pour cette raison que le législateur privilégie, en cas de séparation, le système de l'hébergement alterné.

La partie adverse devait prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant. Ce principe est d'ordre public et qu'il s'applique même si l'enfant n'est pas à la cause et que la décision attaquée ne lui a pas été notifiée.

En l'espèce, cette ingérence portée à la vie privée de la requérante et de son enfant ne serait pas proportionnée.

En effet, non seulement en raison des raisons ci-dessus avancées, mais aussi en raison de l'absence de risque de par leur présence pour notre ordre public ou notre sécurité nationale, cette ingérence serait difficilement justifiable par un « besoin social impérieux ».

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

“De verzoekende partij verwijst naar haar minderjarig kind dat samenleeft met de vader, die een onbeperkt verblijf heeft in België.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte de bestreden beslissing niet heeft afgewogen tegen het recht dat zij haalt uit artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Immers uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de beschouwingen van de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift, blijkt dat er van een gezamenlijke vestiging met de partner niet langer sprake is.

Terwijl voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat zij op heden een beschermenswaardig privéleven in België onderhoudt.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).” (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De verwerende partij wenst er bovendien op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om in haar land van herkomst een privéleven te leiden. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Terwijl de verzoekende partij niet aantoonde dat het minderjarig kind haar niet tijdelijk kan vergezellen naar het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat het kind immers bij de moeder verblijft.

Een schending van artikel 8 EVRM kan geenszins worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich onder meer beroept op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar minderjarig dochtertje. De verzoekster voert aan dat dit gezinsleven enkel in België kan worden ontplooid nu de vader van het kind over een onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk beschikt. De bestreden beslissingen leiden er volgens de

verzoekster toe dat haar dochtertje verplicht wordt om gescheiden te leven van één van haar beide ouders. De verzoekster stelt dat de verweerder deze omstandigheid in rekening diende te nemen, ook al hebben de bestreden beslissingen als dusdanig geen betrekking op de minderjarige zelf. De verzoekster voert tot slot aan dat de bestreden beslissingen een onevenredige inmenging inhouden in haar gezinsleven met haar dochtertje, die, gelet op het gegeven dat zij en haar dochter geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, moeilijk kan worden verantwoord door een dwingende sociale nood.

3.4. Algemeen kader

3.4.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

3.4.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Inzake immigratie heeft Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

3.4.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Deze onderzoeksplicht in hoofde van de administratieve overheid is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht dat aan de betrokkene was toegestaan of erkend juist met het oog op het ontplooiën van een gezinsleven in België.

3.4.5. Aan de andere kant is het aan de verzoekende partij, wanneer deze een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5. Beoordeling

3.5.1. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

Zoals uiteengezet onder punt 3.3., beroept de verzoekster zich concreet op een gezinsleven met haar minderjarig dochtertje.

Vooreerst stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissingen noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekster en haar minderjarig dochtertje wordt betwist of weerlegd. Uit de stukken van het administratief dossier en uit het verweer in de nota blijkt dat de verzoekster op het ogenblik van de thans bestreden beslissingen samenwoonde met haar dochtertje dat op dat moment slechts vijf maanden oud was. Het is dan ook een evidentie dat verzoeksters dochtertje geheel van de verzoekster afhankelijk is zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven *in casu* moet worden aangenomen.

3.5.2. De inmenging in het gezinsleven in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM

Met de thans bestreden beslissingen wordt enerzijds een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat aan de verzoekster was toegestaan in het kader van de gezinshereniging met haar voormalige Belgische partner (artikel 40*ter juncto* 40*bis* van de vreemdelingenwet) en wordt anderzijds aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen houden onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België, zodat moet worden aangenomen dat zij een inmenging uitmaken in het gezinsleven.

Derhalve dient de Raad te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

3.5.2.1. De legitimiteit van de inmenging

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen zijn getroffen in toepassing van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekster overigens niet wordt betwist.

De verblijfsreglementering zoals voorzien in de vreemdelingenwet heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na.

3.5.2.2. De noodzakelijkheid van de inmenging

De volgende vraag die rijst, is of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

3.5.2.2.1. De dwingende sociale behoefte

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk verwijst naar het onbetwiste gegeven dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekster en haar toenmalige Belgische partner met onderlinge toestemming werd stopgezet. Bijgevolg wordt verzoeksters verblijfsrecht dat werd toegestaan specifiek met het oog op de gezinsherenging met deze voormalige Belgische partner, overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, beëindigd.

Het beëindigen van een dergelijk gekwalificeerd verblijfsrecht moet in de gegeven, onbetwiste, omstandigheden dan ook worden geacht te zijn ingegeven met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, *Haydarie v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, *Konstadinov v. Nederland*, par. 50.) Het onbepikt behouden van een verblijfsrecht in hoofde van een vreemdeling die dit verblijfsrecht enkel en alleen in functie van een vervoegde partner heeft kunnen bekomen, maar wiens relatie met deze partner al korte tijd na het toestaan van het verblijfsrecht werd beëindigd, zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen in het gedrang brengen. De bestreden weigeringsbeslissing komt aldus, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

3.5.2.2.2. De proportionaliteit of "*fair balance*"

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM - onder meer *Konstadinov tegen Nederland*, arrest van 26 april 2007, nr. 16351/03, en *Nunez tegen Noorwegen*, arrest van 28 juni 2011, nr. 55597/09 - dient een "*fair balance*" te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, ongeacht of er een positieve of negatieve verplichting is.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM, onder meer het arrest *Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland* van 31 januari 2006, nr. 50435/99 volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het waarborgen van de openbare orde en in het bijzonder het recht om het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67) anderzijds. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging nuttige feiten en omstandigheden worden betrokken.

Voorts dient er op te worden gewezen dat de gemachtigde er tevens op basis van de vreemdelingenwet, en meer bepaald op grond van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, toe gehouden is bij de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdeling in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land

van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken en waarbij, wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, het belang van het kind mede in rekening wordt genomen.

Het komt de Raad dan ook toe te beoordelen of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de ontplooiing van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving. Wat de proportionaliteit van de inmenging betreft, kan de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid slechts een marginale toetsing doorvoeren.

In de bestreden akte wordt betreffende verzoeksters gezinsleven met haar minderjarige dochter het volgende gesteld:

"Een geboortekte van haar kindje. Aangezien haar kindje nog niet schoolplichtig is en niet over de Belgische nationaliteit beschikt kan men stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen probleem kan vormen."

Hoewel de gemachtigde met deze paragraaf niet met zoveel woorden de belangen van de verzoekster en haar minderjarige dochter heeft afgewogen tegen de belangen van de Belgische samenleving, blijkt aldus impliciet doch duidelijk dat de gemachtigde zich op het standpunt plaatst dat verzoeksters minderjarige dochter haar kan vergezellen naar het land van herkomst omdat zij nog niet schoolplichtig is.

De verzoekster betwist niet dat haar minderjarige dochter nog niet schoolplichtig is, doch zij verwijt de gemachtigde dat hij nagelaten heeft om de belangen van haar minderjarige dochter in rekening te nemen waar deze belangen erin zijn gelegen dat zij regelmatige contacten kan onderhouden met haar vader die in België over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt.

De vraag rijst echter of de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissingen op de hoogte was of tenminste had kunnen zijn van het gegeven dat de verzoekster een kind heeft met een man die in België over een wettig verblijf beschikt. In het kader van zijn wettigheidstoetsing kan de Raad als annulatierechter immers geen rekening houden met gegevens waarvan de gemachtigde redelijkerwijze niet op de hoogte kon zijn bij het nemen van zijn beslissing.

In overeenstemming met hetgeen vermeld wordt de bestreden akte, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde de verzoekster op 9 december 2013 heeft verzocht om aan het gemeentebestuur alle nuttige documenten over te maken in het kader van het zogenaamde socio-economische onderzoek zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekster, gevolg gevende aan dit verzoek, onder meer een geboortebewijs overmaakte van haar minderjarige dochter.

De Raad stelt vast dat dit geboortebewijs dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, de geboorte van verzoeksters dochter op 8 november 2013 bevestigt en dat hierop tevens de naam van de vader, diens adres in België en diens rijksregisternummer wordt vermeld. Aan de hand van dit stuk dat de verweerder ontegensprekelijk ter kennis was bij het nemen van de bestreden beslissingen, blijkt dat de gemachtigde dan ook op de hoogte was gesteld van het gegeven dat de verzoekster recent moeder was geworden van een kind wiens vader in België verblijft. Gelet op het feit dat de thans bestreden beslissingen een bestaand verblijfsrecht beëindigen, zodat van een zorgvuldig handelend bestuur een

meer actieve onderzoeksplicht kan worden verwacht in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM, kon de verweerder dan ook aan de hand van het medegedeelde rijksregisternummer op eenvoudige wijze de verblijfstoestand van de vader van verzoeksters dochter verifiëren. De Raad merkt op dat de verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat de vader van verzoeksters dochter over een onbeperkt verblijf in het Rijk beschikt. Gelet op de informatie meegedeeld door de verzoekster en gelet op hetgeen voorafgaat, moet dan ook worden besloten dat de gemachtigde er ten tijde van de bestreden beslissingen van op de hoogte diende te zijn dat de verzoekster een vijf maand oud dochtertje heeft wiens vader over een verblijfsrecht in België beschikt.

Daarnaast merkt de Raad op dat het gegeven dat in een individueel geval een bepaalde gezinsrelatie niet of niet meer onder artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet valt (*in casu* de duurzame relatie met verzoekers (ex)partner), niet betekent dat de overige gezinsrelaties van dit individueel geval (*in casu* de gezinsrelatie tussen de verzoeker en haar minderjarige dochter) niet kunnen vallen onder de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin *mutatis mutandis* HvJ 15 november 2011, C-256/1, Dereci, par. 72).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, bij zijn beoordeling dat het kind mee kon reizen met haar moeder, enkel de niet schoolplichtige leeftijd van dit kind en niet het verblijf van de vader van het kind in België in rekening heeft genomen. Door geen rekening te houden met deze concrete en relevante omstandigheid die verzoeksters gezinsleven met haar dochter betreft, heeft de gemachtigde dan ook geen blijk gegeven van een correcte belangenafweging in deze zaak. De gemachtigde heeft, gelet op de hem voorliggende gegevens, niet naar behoren onderzocht of de inmenging die hij veroorzaakt in verzoeksters gezinsleven met haar minderjarige dochter getuigt van een billijk evenwicht tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en het algemeen belang anderzijds.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Er dient overigens te worden vastgesteld dat de verweerder in zijn repliek voornamelijk ingaat op het voorgehouden privéleven van de verzoekster in België. Waar de verweerder stelt dat de verzoekster niet aantoonbaar enerzijds dat zij in de onmogelijkheid is om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden en anderzijds dat haar kind haar niet tijdelijk kan vergezellen, merkt de Raad op dat de verweerder hierbij voorbijgaat aan de onderzoeksplicht die op hem zelf rustte wanneer hij het verblijfsrecht van de verzoekster beëindigde en de plicht om, in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM, een “*fair balance*”-toetsing door te voeren waarbij alle relevante feiten en omstandigheden van het geval in acht worden genomen. Nu de verzoekster reeds heeft aangetoond dat de gemachtigde in weerwil van de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM, geen rekening hield met het verblijf van de vader van verzoeksters minderjarige dochter in België waar geoordeeld wordt dat verzoeksters dochter haar naar het land van herkomst kan vergezellen, kan de verweerder niet dienstig voorhouden dat de verzoekster met concrete elementen moet aantonen dat haar kind haar onmogelijk kan vergezellen naar haar land van herkomst. De Raad benadrukt dat de verweerder noodzakelijkerwijze eerst de beslissing heeft genomen om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen om haar vervolgens het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Bij het treffen van dergelijke maatregelen komt het dan ook in de eerste plaats aan het bestuur zelf toe om een volledige en correcte belangenafweging door te voeren in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. De Raad stelt voor het overige vast dat de verweerder de relevantie van het verblijf van de vader van verzoeksters minderjarige dochter in België, in het licht van de “*fair-balance*”-toets vervat in artikel 8 van het EVRM, geenszins betwist.

3.6. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissingen geen correcte toetsing heeft doorgevoerd zoals vereist door artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van beide bestreden beslissingen. Een verder onderzoek naar de overige grieven uiteengezet in het verzoekschrift, dringt zich dan ook niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2014 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE